

ZUMBAI

REVISTĂ LITERARĂ-UMORISTICĂ
DIRECTORI: DEMETRIUS ALECU și ROMEO DRAGAN



DORINȚI PARȘIVE (zi de iarnă)

Afară-l ger, întunecat
Văzduhul ciocotește
Și 'ntr'una crivățul turbat,
Zăpada răscolește;
Aci o'naltă pân' la cer,
Aci-o aruncă 's stradă

Și 'ntocmai ca un tank de fer,
Începe să o radă.

Prin fumu'albastru de țigară,
Văd totul, c'an povestă...
Tristețea-i totce mă'nconjoară,

Căci ce a fost, numai este...

Privindu-mă în ochi, netot
Cotoiul, miorlaește;
Ar vrea și 'el... de ce nu pot
Să-l fac din cotoi... pește?

Compoziție de Aldem

DOVADA

În amurgul unei splendide zile, mă plimbam astă vară cu amicul meu, Ștefan, pe bulevardul din fața Cazino-ului.

— Ce-ar fi dac' am face o partidă de canotaj? mă-ntreabă el.

— *Ideea*, e minunată, glăsu-i eu; nu degeaba te-am botezat la școală „cel mai idiot om al timpurilor trecute, prezente și viitoare.

...Și după ce această usturătoare glumă trecu, aprinserăm țigările și coborîm alene scările parcului pentru a merge la debarcader.

Între mulții pierdevară de ambele sexe, ce mișunau pe bulevard la acea oră, Ștefan recunoscu o femeie și apucându-mă subit de braț, îmi șopti:—Uite vezi femeia aceea cu pălăria de mătase neagră, în formă de tricorn?

Urmării direcțiunea indicată, și văzui o tânără cam de vre-o 19 ani zveltă, elegantă până la exagerare și de o frumusețe răpitoare; și-i răspunsei că am văzut-o și cred că trebuie să fie vre-o preoteasă a Venerii.

— După ce cunoști?

— Din moment ce tu mi-ai arătat-o!...

— Ei bine!.. Ai ghicit. Dar această femeie, e ceva deosebit, spre deosebire de celelalte de „brânșă” ei. Privește! M'a observat și trebuie să mergem s'o salut și să i te prezint. Altă dată, îți voi povesti ceva de această superbă fată.

Privii la Ștefan. Fața-i trădă o mare bucurie, ochii-i străluceau și nările i se dilatase ca la un cal de curse.

— Hm! făcui și-n acest timp ne apropiară; dama ne observase și aștepta.

— Amicul meu A. „domnișoara Mimi!”

Mă crezui obligat, să imit gestul tovarășului meu lingând elegantă mânășă de piele de căine, ce-i sta întinsă de să plesnească pe mânășă delicată și parfumată cu „L'Origan de Cotty”. Dealțul în fața unei asemenea fermecătoare fiică a Evei, nici n'ași fi putut face altfel.

— Ah!... ce frumoasă-i Marea!— făcui „domnișoara Mimi” cu cea mai încântătoare voce din lume.

— Superbă! — subliniai eu; — tocmai intenționam să facem o scurtă promenadă cu barca, când v'am văzut pe d-vs.;... și dac'ați voi să veniți...

— Mi-e frică să plutesc pe imensitatea Mării—răspunse dama, alipindu-se dragălaș de Ștefan.

— Spanac! Din moment ce ești cu mine, zise el umflându-se în pene nu trebuie să-ți fie frică.

Mimi se făcui că a rămas convinsă în urma cestei tirade eroice a lui și la brațul „eroului” mă invită să pornim la debarcader.

Ajunserăm și coborîm într'o bar-

că draguță, albă ca o lehădă, a cărei stăpân, era un tânăr turc, ca de vre-o 20 de ani. Amicul Ștefan și cu Mimi, luară loc pe o banquetă, în fața mea care luasem la pupă rolul de cărmaci—ca fost marinar—și din câteva lopeți măestrite, turcul ne scoase în fața Cazino-ului, pe albastrul liniștit, seducător al Mării.

...Ocolirăm prin apropierea farului, urmați de o altă barcă încărcată de tineri ce ridicau un hymn de slavă Mării, acompaniați de quitare și pierduți în nostalgie, nu observară nici unul, că coasta se zărea d'abia ca o linie ștearsă la orizont, în umbrele serei, ce începuse să cadă...

— „Mai mergem mal la fund boerule?—ne trezi din reverii, vocea barcagiului.

— „O!... nu!; la fund nu, în orice caz; poate vrei să zici, mai la larg,—răspunsei eu.

— „Da!”

Dintr'o privire, consulta părerile companiilor mei, cari în acel moment se sărutau și se zvârcoliau, de par'că i-ar fi găsit boala copiilor.

Mie-mi lăsă gura apă, ca să zic așa. Pusei cărma banda la stânga, făcui semn barcagiului să vâslească lin și apăsă și ne îndreptară spre hotel „Carol”.

— „Boerule! — îmi șopti el; — barca mea, nu estem hotel! bedes asta ce vre sa pacem!”

— „Crede-mă — răspunsei — că nici mie nu-mi convine rolul de codș, sau cel de trepăduș!”

O fi 'nțeleș sau nu, turcul scrâșni din dinți și din ochi li citii gustul că ar fi vrut să răstoarne barca. Eu, foarte liniștit, scosei revolverul din buzunar și începui să mă joc cu el între degete, așa de gust. Apoi ca să nu lungesc gluma îi spusei în franțuzeste lui Ștefan să-și mai domolească senzualitatea, că-l dau dracului eu damă cu tot.

...Și în acest timp ajunserăm la golful „Duduia” unde traserăm la mal. Sării jos, cel dintâi, apoi veni rândul Mimi-ei, care de frică să nu-și ude pantofiorii de antilopă, îmi sări drept în brațe.

În acel moment, la atingerea sărilor ei, simții că se 'nvârtește pământul cu mine... o strânsei în brațe ca un nebun și dacă n'ar fi fost câteva pușlamale cari făceau bae pe lună, eu siguranță c'ași fi sărutat-o.

— „Ah!... prea tare mă strângi”— șopti Mimi.

— „Mi-e frică să nu te scap în apă”—șoptii la rândul-mi zguduți ca de friguri, cu vocea tremurândă și sărutându-i mâna, o lăsai jos încet pe țărni, ca pe o pană.

— „Copil ce ești!”—îmi mai spusă și se porni pe un răs nebun.

Toate acestea s'au petrecut fulgător, astfel încât nici Ștefan nu ob-

servase și nici eu nu credeam c'a fost aceea.

— „Știi Fanny, că domnul mă face să cred că-i plac?”

— „Mărturisește,—zisei eu — că sunt amorezat ca un liceian!”

— „Spanac!... mii de legături de spanac! Bagă de seamă A... vrei să-mi iei fata?”

— „Ia du-te dracului cu legăturile tale de spanac Ștefan! Iubesc pe Doamna și asta-i totul!”

— „Ei!... știi că ești curios!? și de când?”—întreabă Mimi.

— „Din chiar acest moment!”—răspunsei eu zăpăcit.

— „Mai încet domnule, mai încet! Prea te-aprinzi repede”.

— „Așa sunt eu! Pătimaș incorigibil!”

Începurăm a urca malul și curând ajunserăm sus. La lumina feerică a lunii ce răsărise ca un bulgăre de aur, Mimi mi se părui și mai frumoasă; pieptu-i zvâcnea de oboseala urcușului, fața ei dragălașă se împurpurase devenind roz-albă și scoțându-și cu un suspin ușor pălăria, un splendid păr negru ondulat, se revărsă în bucle, făcând-o neînchipuit de frumoasă. Am contemplat-o astfel pierdut privind-o 'n ochi, până ce ea dădu semnalul plecării.

La „Bristol” am lăsat-o, iar eu cu Ștefan, ne reîntoarserăm la bulevard; el fluierând un schimmy modern, eu purtând în suflet imaginea ei.

Deja un timp, Ștefan observă tăcerea mea și lovindu-mă vârtos pe spate, îmi zise, luându-mă'n fășcălie: — „Și zi îți place Mimi? Hai? Sau poate totul e un fel de spanac?”

— „Nu e vorba de nici un spanac! Adevăr este că Mimi e de foarte mult timp, stăpâna sufletului meu. N'am cunoscut-o până astăzi, dar ochii-mintei mele o vedeau vesnic... Presimțeam par'că ziua aceasta căci nu puteam crede vreodată, ca stăpâna mea, necunoscuta mea stăpână, să fie doar produsul imaginației mele aprinse; era prea ideal, prea sublim tabloul ei, ca să pot crede că nu era decât o fantasmagorie.

Și tu știi Ștefan, că mă bucur până 'n prezent, de cea mai perfectă stare a facultăților mintale”.

— „Și cu toate acestea,—replieă el—eu nu pot să cred povestea ce mi-ai spus-o și nici amorul la prima vedere, nu-l înțeleg. Toate sunt niște spanacuri, mă 'nțelegi și te sfătuesc să-ți dai sângele la analiză”.

— Merçi!... dar urmează-ți sfatul. Cât mă privește, nu simt nevoia.

Urmă apoi tăcerea, acea tăcere inerentă întâmplărilor solemne, precipitate. Și cum Ștefan părea plictisit de mina mea, mă despărtii de el, cu o ușoară strângere de mână.

Din acea seară, în nenumărate rânduri am văzut-o pe Mimi și tot de-atâtea ori, i-am vorbit.

M'am convins că femeia aceasta, cu totul din alte motive decât lipsa, sărăcia, sau amorul înșelat, merge pe calea apucată.

Pentru prima dată în viața mea,

Devenisem ceva indispensabil, unei femei frumoase. Și am înțeles asta, din sărutările-i fierbinți ce mă scooteau din minți, din îmbrățișările-i pătimașe și din veșnicu-i: — Te vreau mon bijou! te vreau tot, tot. Înțelegi?... ah! nu mai mă chinul!..

Dar de frică să n'o pierz — știut fiind că din moment ce ai ajuns la satisfacerea bestiei, amorul rămâne o bagatelă, sau o chestie de gust, — pretextam în chip și fel și amânăm... amânăm.

Intr'o seară însă, s'a isprăvit cu amânările, cu pretextele. Vizitând pe Mimi — ca de obicei — o găsi în salonașu-i draguț ca o bombonieră, întinsă pe un chaise-longue. În cel mai transparent robe de chambre, în cea mai seducătoare poză și-n... cea mai rea dispoziție.

Ii dădui bună seara. Nu-mi răspunse, ci cu un gest larg, îmi arătă să iau loc lângă ea. M'am supus. Mă luă de mâini și privindu-mă în ochi, mă întrebă:

— Dece nu mi-ai spus-o?

— Ții?...?

— ...Că ești... castrat?..

— Ce? Cum? Ești nebună, mâncate-ar neica? Cine și-a mai spus și asta?

— Nu-i adevărat? Te compătimesc! Păcat de tine!

— Mimi! Se poate să crezi asta? Vai!.. e oribil!

— Te întreb: nu-i adevărat?

— Nu!, răspunsei eu înfuriat.

— Dovedește-o!

— Dar...?

— Nimic! Sau dacă nu, voi crete ceva mai mult, că ești im...

— ...Ajunge! Te-oi întreba eu mai pe urmă ce crezi.

Bineînțeles, că în întinerec, nu observai zâmbetu-i triumfător.

Un al treilea dac'ar fi fost acolo, ar fi încremenit de tabloul ce urma: lămpă stinsă, haine aruncate în toate părțile, șoapte înăbușite de furia reciprocă a pasiunii, pat dărâmat, scaune răsturnate etc. etc., și pe deasupra două siluete albe, ce se zvârcoleau ca găsite de draci.

— Și 69?..

— Fără!

A doua zi, pe la 2 după amiază, păraseam locuința ei, sprâjinindu-mă într'un baston, galben și ramolit și gândindu-mă că dacă în noaptea următoare, ași fi fost nevoit să mă fac o astfel de dovadă, m'am dus dracului.

Dând pe după un colț de stradă, mă izbii piept în piept cu Ștefan.

— Spanac!

— Rahat!

— Ce ai? Ești bolnav?

— Eu?... Nu!, nu știu!..

— De unde vii?

— De unde-va!..

— ...Unde ai făcut o dovadă, știu totul. Ei?..

— Aaaa!.. cum? tu?..

— Spanac! Nu ești nici primul care faci o astfel de dovadă și... nici ultimul. Și acum... pe ciocolată nentule, că te-ai ars!..

— Rahat!

— Spanac!.. Sau mai bine zis, ciocolată!

DON DEMETRIUS

BACHUS ȘI MOR FEU

ACROSTIH

M'am îmbătat! O simt prea bine. Și ochi-mi joc vioi în cap,
Iar gātu-mi cere înc'o sticlă cu băutură, să-l adap.
Harem de sticle sunt în juru-mi și toate-s goale până 'n fund,
Alcoolul dispărut din ele îmi ține'n stomac profund.
Icoana zeului lui „Bachus” tot îmi apare printre gene,
La gândul c'ar putea să-mi zică: — „Ca mine să petreci măi nene!”

Înima-mi bate-accelerată gândindu-mă iar la Irina,
Fetița de cărciumăreasă; și vrând să-i cuceresc vitrina,
Trec furiosat prin dosul casei și mă recor la ea 'n odae.
O fericire ne cuprinde, pe amândoi, ca o vâpae.
De mult dorea Irina 'n taină... te așteptându-mă mereu.
Eu îl ador pe zeul „Bachus” și ea adoră pe „Morfeu”.

L'EFTODEL

GLUME

— Birjar ești liber?

— Da.

— Îmi pare bine

IANCĂ! — Strul ești ce?

STRUL — Ce?

IANCU. — Nu te interesează!

Tache Tăgănu

RĂUTĂCIOS

Stăpânul casei (către prietenul în vizită).

— Nu te superi că fiica mea, își face tocmai acum exercițiul la pian?

— O, nu!; după cum bag de seamă are mare nevoie de exercițiu.

ELMO LINCOLN

Călărăși

Misterul zicătorilor

Ea cu vârsta înaintată
Și frumoasă ca o stea
De un puști era curtată
Ce mereu o urmărea.

Ce-i spunea că o iubește
Și că tare mult ar vrea...
Și dacă se învoeste
O să fie bin' de ea.

După multă plictisire
Ea în fine i-a cedat
Și văzu cu uimire
Că el nu-i de aruncat.

Și atunci ca o pisică
Dragăstos l'a 'mbrățișat
Nu știa că buturuga mică
Carul mare o răsturnat!

Tache Tăgănu

La vale și la deal

Un eminent doctor, primi odată vizita unui prieten al său, acesta un eminent avocat.

La plecare, medicul, își rugă amicul să-i lase drept amintire, câteva rânduri scrise în albumul său.

Avocatul, se execută imediat și scris: „De când s'a stabilit în orașul nostru, doctorul X, e adevărat, că s'a desființat un spital...”

Doctorul, uitându-se cu coada ochiului la cele scrise, nu se putu abține să zică: „Mă iei la vale, șefule!”

Avocatul, însă-i răspunse: — Ai puțină răbdare, că te iau și la deal; și continuând scrise: „...dar nu e mai puțin adevărat, că în schimb, s'au creiat trei cimiliture.”

Cromwel-Iași.

Mici Răutăși

Pentruce advocații ca și medicii se poartă în negru?

— Dela sine înțeles: poartă fiecare doliu după pacienții săi.

Un băiat deștept când iubește se prosteste; iar femeea proastă, se deșteaptă.

Pentru ce moartea e cel mai bun medic?

...Că face o singură vizită.

Ion Trăbedaru

SUIER DE TOAMNĂ

Vântul suieră afară ca o tristă, rea poveste,
Eu sunt singur în odă, dar așa urît nu-mi este,
Căci îmi pare că s'cu tine, ca pe vremi d'odinioară,
Când cătând în ochi-ți gales, mă țineai de subsuoră.
Ah! mi-e frig și lângă tine așa cald era și bine!...
Nu mai simt brațele tale, să m'adoarmă, să m'aline!...
Dorul simt că mă doboară, ca și viermele o tulpină,
Ca furtuna care urîă furioasă în grădină.
Ce n'aș da să fii cu mine!... aș uita de tot necazul,
Te-ași cuprinde așa cu 'necetul, și-ași înconjura grumazul,
Și-apoi dornic de o vorbă, știi tu? Spusă la ureche,
N'aș găsi în astă lume fericirii o pereche.
Și a mea viață pentru tine a-și svârli-o ca pe un fulg,
Ca pe-un fulg luat de vânturi pe-o toamnă în amurg.

De aseară ploaia 'ntr'una, vremea-i trist-posedată,
Ca și tristețea din suflet mi se pare de urită.
Și mi-i frig. Mă doare capul nici eu nu știu ce ași vrea,
Imi simt tâmpla 'nfierbântată, imi simt fruntea foarte grea...
Cu urechea aud un suer, ca de viscol pe zăpadă,
Iar în sufletul meu arde doruri multe în grămadă.
Ce n'ași da să fii cu mine!... aș uita de tot necazul...
Te-ași cuprinde așa cu 'necetul, și-ași înconjura grumazul,
Ași privi fără 'necetare în Iuceferii de ziua,
Și-ași uita pentru vecie tot cuvântul de adio!

MAMELUCU

In dol peri

Un moșier, ce duse la una din
săniile sale, să-și vadă oile și apucându-l
noaptea, se decisă să doarmă acolo.

Peste noapte, veni un lup și dădu
raita prin oi; ciobanii simțindu-l, îl
puse pe goană cu câinii, cari făcuseră
o harmalaie, de sări boerul din somn
ca mușcat de șarpe.

Venindu-și în fire, boerul întrebă
pe haci care era supărat că i se stricase
somnia:

- Ce-a fost Ioane? Lupul?
- Dar ce-ai crezut, c'a fost Popa?
- Și a luat vre-o oac?
- Trebuia s'aducă?
- Nu! n'am vrut să zic asta; de
mare-a luat, albă, ori neagră?
- Păi n'a venit cu lumânarea, să-și
aleagă.
- Nu fratele vreau să știu de care
a luat: mare, sau mică.
- Hei!... drăcia dracului! Da' ce
erezi boarule, că vine cu cântaru 'n
brâu?

C. F.

EPIGRAMĂ

Capetele multor țete,
Au produs ceva în viață;
Numai capul tău iubito,
N'a produs decât... mătreață.
Nelly Brătășanu.

GLUME

— Șofer mergi la gară?

— Da.

— Voiaj bun!

Răspuns:

— Cine a murit?

— Ala din dric!

SPECULANT.

— Spune Toto ce ai face tu dacă
ai avea un milion?

— Două!

Tristețe de toamnă

E toamnă pustie, nici cânt,
Nici sunet de glasuri plăcute,
Doar frunze uscate în vânt
Și nori ce le aleargă tăcute.

O ploaie de toamnă le-alungă
Cu freamăt de frunze căzând,
Pe dâmburi nici floare, pe lunți
Doar fluier a jale urmând.

E tristă o seară de toamnă
Pe jețul târit lângă sobă
Și tot cu privirea 'n jărăteu,
Să stai cu urâtul de vorbă.

E tristă o seară tăcută,
E tristă când inima-ți plânge,
Cum doară să fie plăcută?
Când n'are cine 'n brațe te strânge?..

MAMELUCU

NU VĂ JUCAȚI CU VORBELE

Scena ce urmează se poate petrece
oriunde: la munte, la mare, acasă, pe
câmp sau chiar în pădure.

Două persoane sunt suficiente: o
doamnă tânără, femeie cu ochelari,
cari își dă aere de savantă, fiindcă
și-a făcut studiile la pension; un
domn tânăr, care vrea s'o seducă pro-
făcându-se că e amorezat de ea.

La un moment dat, domnul exclamă
mă lingușitor:

— Ingerul meu!

Ea sare 'n sus (dacă stă jos) sau
sare în jos (dacă stă în pat), îl a-
postrofează supărată:

— Pardon!... eu nu s'neam! să
nu-mi mai zici Inger că plec.

Domnul mirat:

— De ce scumpa mea?

— Fiindcă Ingerul e bărbat și eu
sunt femeie!

— Imposibil! Toată lumea știe că
Ingerii ca și păsările, au aripi. Ori
cuvântul „pasăre” fiind de genul fe-
menin...

— Vezi cum judeci! Păi dacă In-
gerul ar avea aripi și ar fi de genul
femenin, crezi că i-ar fi mai rămas
vre-o pană în ele: toate și le-ar fi
pus la pălărie!

Domnul a plecat p'ăici încolo, îl na
idem și 'n sens contrariu, fiecare ju-
rând în gând să nu se mai întâlnea-
scă niciodată.

Și acum oamenii buni, ca să nu
pășiți la fel, un sfat:

Nu mai spuneți iubitelor voastre
„inger”, fiindcă după cum ați văzut
ingerul este bărbat; ziceți-le „drac”
e mai aproape de realitate: cel puțin
dracul are coadă... ca și femeile.

Mircea Făgădău

Din repezeală

Intr'o zi de zi'nțaiu, tulpă cum e
obiceiul, umbra popa cu botexul prin
saf. Eră un frig, de scăpărau pie-
trele.

Nenea Stan, ședeă la gura sobei,
dus pe gânduri. Deodată tresări, fiind
strigat de nevastă-sa.

— I-auzi Stane! Ce gălgăie!... la
ce s'o fi dând câinii așa?

— Acolo urde latră popa, trebuie să
fie câini,—răspunse Nea Stan, cu
gândul într'aiurea.

C. de F.

O dramă în stepile României

El era macagiu într-o gară de pe Bărăgan și primea 1000 lei lunar ca să privească cum zinic, la ore fixate mai dinainte, patru trenuri veneau de se încrucișeau în stație. Slujbă destul de bine plătită, dacă d-l șef de gară n'ar fi găsit de cuviință să-l surmeneze și cu alte ocupații, neprevăzute în regulamentul căilor ferate române: măturatul prin casă și spălarea vaselor la bucătărie.

Dealtfel d-l șef se poartă nu se poate mai bine cu el. Nu odată i-a spus: „Du-te de scoate varză din pivniță, c'o să treacă trenurile și fără tine; tu mai rău le încurci”.

Într-o zi—zi nenorocită — un tren de marfă, rătăcit de aiurea, intră grăbit în stație și se oprește just pe locul în care alte două trenuri tocmai sosiau să se încrucișeze. D-l șef, excepțional se dusesse sus, în camera sa, ca să-l tragă un pui de somn. Deșteptat de sgomot, d-l șef scoate capul pe fereastră, se uită ca să vadă ce e. Deoparte și alta, cele două trenuri soseau năpraznic, șuerând vesele.

Desperat, d-l șef, sare de pe fereastră pe acoperișul de tinichea al peronului gării, unde, semnal viu, începe să bătăne brațele în aer, rugând par'că cele două trenuri să nu mai înainteze.

Mecanicul observează, închid brusc rezervoriul cu aburi; patinând cele două mașini vin de se opresc, una la botul trenului de marfă, cealaltă la coada lui, ambele având aerul a doi câini moțși când fac curte unei ființe de aceeași rasă dar de sex contrariu.

„Uf!”—răsufă ușurat d-l șef de gară văzând pericolul înlăturat. Apoi sare înapoi pe fereastră, vine jos, pe peron, în calitate de unică victimă a ciocnirii (putea omul să moară de emoție!), începe să urle:

— Macagiul!... Unde-i macagiul? Să vie macagiul!—Până să vie cel chemat trenurile au plecat. Acum stația e goală—în aparență; căci în realitate e plină de răcnete d-lui șef de gară care „face morală” macagiului smirnă în fața lui. Domnia sa, gesturi arază, amenință, injură, lată amenințări, înso-

țindu-și degetele mâinilor ca niște ghiare.

— Păcatosule! — scuipă d-l șef pe peronul nestropit de o lună. Auzi! auzi! să nu dai tu semnalul de alarmă?!... Unde ai fost mă, sinistru asasin? Spălă vasele la mine în bucătărie? Să nu mai crăcnești că te spăl de pe lume când 'ți-oi da una!

Simțind că aburii cazanului său plin cu mânie sunt pe isprăvite, d-l șef, ca să nu se facă ridicol, sfârșește demn:

— De azi înainte cu mine n'ai să mai vorbești. Învață semnalele, fă-ți slujba mutește, cum vei ști, căci la prima greșală, la cea mai mică greșală te și dau afară. Marș!

D-l șef a plecat într-o parte, macagiul într'alta ca și trenurile de adineaurea: „manevră” prin care, în interval de 20 minute (d-nii de la Direcție habar n'au avut!) s'a înlăturat o a doua „ciocnire”.

Duminica următoare, întâmplător, d-l șef s'a însurat. „Asistență” destul de numeroasă pentru o cununie în mijlocul Bărăganului. Afară de mirgentili în costumele lor respective, în biserică pustie am mai putut observa un domn palid, care pierduse trenul în ajun fiindcă stătuse prea mult la water-closet, și un alt pasager, mai puțin prezentabil dat jos de conductor în stație fiindcă fusese găsit că voia să fără bilet în clasa III-a.

Ceremonia sfârșită, întreg cortegiul nupțial părăsește solemn sfântul locaș. Când a eșit pe ușa bisericii, de cine credeți: c'a dat cu ochii d-l șef de gară? De însuși macagiul său. Bietul om, nefiindu-i permis să mai vorbească, sta țeapăn, în picioare pe prima treaptă, jînând desfășurat, un steguleț roșu—același steguleț care în limbajul celor dela C. F. R. însemnează: Pericol. Linia închisă. D-l șef, adânc impresionat, îi mulțumește discret din cap! A doua zi, nici nu se făcuse bine lumină, d-l șef sosește galop pe peron sbărlit, mototolit, fugă de călo până colo urlând ca acum patru zile:

— Macagiul!... Unde-i macagiul?! Să vie macagiul!

Iată-l și pe macagiu, surzător, vesel și binevoitor, cum ștăta tabula

să se prezinte un slujbăș înaintea superiorului său, însurat numai de câteva ore. Cum îi zărește d-l șef, turbează deabinelea: Care va să zică, acum răzi? Îți bați joc de mine? Cum?... ieri, la biserică, ce însemnă steagul roșu? Linia închisă?... Idiotele n'ai mai învățat semnalele? Linia era deschisă de mult!—D-l șef a divorțat, iar macagiul, în urma unei raport amănunțit înaintat Direcției, a fost destituit telegrafic pentru „neglijență de serviciu”.

Mircea Făgădu

BETIVUL

Îl vezi mergând pe trei cărări,
De moale ce-i îl poartă vântul,
Tot deschelat, privind pământul,
Cu mânele în buzunări.

Și merge fără nici-un țel,
La gura lui, un roi de muște,
Se apără ca să nu-l muște,
Iar câinii latră toți la el.

Mai cade jos, alți îl ridic,
Își pune pălăria 'n ceafă,
Un ban n'a mai rămas din leafă,
Ba și-a vândut și un ilic.

S'oprește 'n loc, privește norii,
Măsoară drumul pas cu pas,
Cu ochii roși, murdar la nas,
Salută pe toți trecătorii.

Și-a ajuns acasă și-a luat
Cu drag nevasta lui de mână,
Căci n'a văzut-o săptămână,
Și i-a depus un sărutat.

La pat se repezi ca tigrul;
Nevestei îi plăcuse planul.
El luat, la pieptul ei, sărmanul,
Abia își ține echilibrul.

Și s'a muncit să crape patul,
Pe ea o cuprinsese răsul,
Dar când la pont, hop că pe dânsul
Îl apucase debordatul.

Și omul nostru ia de 'njurș
Că munca lui fusese nulă
Și strigă tare:—„Adio varză
„Căci m'am scăpat demult pe gură!”

L'EFODEL

Nevasta lui Tănase Matel

Pe o stradă îngustă într'un vechiu bordei,
Sade cu nevasta „Tănase Matei”,
Plânge și sughită tânăra Săftița,
Rumână și grasă ca o prepeliță,
Căci în sat la țuca soțului său iubit,
A plecat c'o sticlă și n'a mai venit.

Când cocoșul sună noaptea jumătate,
La „Săftița” 'n ușe cine oare bate?
Eu sunt fa nevastă soțului tău iubit,
Eu și de la crăsmă vin acas' pilit.
Sticla noastră fuse spartă astă dată;
Și cărciumăreasa par'că fu jurată.

Dar deschide ușa grăbește cu zor,
C'am pierdut căciula și mie frig de mor;
Ce spui tu străine?... Tănase-i depărte!..
Mâna sa în cărciumi mii de țuici împarte.
De ești tu acela, își spun pe-o sprânceană
Nu poți ca să intri fără o damigeană.

Du-te, umple sticla cu rachiu de prune,
Dacă vrei cu mine să ai zile bune.
Tănase se 'ntoarse și din gură sună,
Un cântec de jale și pe-al săi adună,
Cheful iar începe, beau fără habar
Iar... Săftița așteaptă acasă 'n zadar.

BILLY.

La ministerul de război

D-nul Colonel, președintele comi-
șunii de recepție a tuturor cumpără-
turilor trebuincioase armatei pe timp
de pace și război, a dat ordin sever
șefierului să nu introducă decât oam-
neni cari au afaceri oficiale cu dâr-
mul.

Somește o mahalagioaică imbrobo-
lita.

— Vreau să vorbesc cu d-nul co-
lonel.

— Nu se poate! — îi răspunse o-
branzio servitorul.

— D'ala dinaintea mea de ce l-ai
dus să intre?

— D'ala, fiindcă e furnizor al ar-
matei.

— Păi și eu sunt ca el.

— Taci, bre!... Ce-ai furnizat ar-
matei?

— Trei flăcăi: unul la cavalerie și
doi la infanterie.

MIRCEA FAGĂDAU

TEPIGRAMĂ

Unul Autor

Ți-am citit și eu bucată
Și ți-o spun adevărat
Că miroase de o poștă
Cum ești este plagiat.

ION TRUBADURU

EPIGRAME

D-roi S.

*Dacă spun că ești urită,
Ai să prinzi pe mine ură,
Iar de spun că ești frumoasă
Mintă e'oi gura cât o sură.*

Acoalea

*Dragă ai nas foarte rar
Iar la vnaș când servești,
Nu-i nevoie de muștar...
Căci din el pe tot stropesci.*

MAMELUCUL

Ce, era să plâng ?

Te ascultă mă Șmilică, cine era ala
cu barba mare și cu pălărie?

— „Ei, cine să fie, un nebun; eu
credeam că e om cumsecade, dar când
colo era un măgar”. — Dar par'că era
turbat de te băgase într'o fabrică de
pumni de credeam că nu mai scapi.
„Așa că bine zici”. Uite vine la mine
și mă ia cu binșorul, se face că vor-
bește cu mine și deodată mă pomenesc
că-mi mută căpriorii din loc.

— „Și tu de ce tăceai și-l lăsa să
dea?”

— „Dar cum era să mă pun cu el,
dacă vedeam că-i nebun?”

— „Vrea să zică te-a mardit în le-
gea ursului și încă te vedeam că răzi”

— „Dar ce, era să plâng, dacă nu
era vinovat?”

C. de E.

Faimoasa Agenție Măreșești-Dituz-Bir

Buc. 33 Martie. Sinucidere. —

D-goara Chesic, a încercat să se sinu-
cidă înghițind câteva... noduri. Ime-
diat s'au anunțat pompierii cari du-
pă câteva... zile au și fost la fața
locului întovărășiți de domnul comi-
sar Șperță. Făcându-se ancheta s'a
stabilit că d-ra Chesic s'a sinucis din
dragostea... de moarte.

— Iași 14 1/2 Iulie 1940. *Furt.*
Necunoscuți făcători de... cărămizi s'a
introdus în magazinul de... piei de
cloșcă al d-lui Clocescu furând o im-
portantă cantitate de... aer după care au
dispărut. Cercetările continuă.

Constanța 0.31 Apr. 1901. *Crimă.*
Individul Nae Sugemult fiind în stare
de ebrietate și întâlnindu-se cu vechiul
lui dușman domnul... Păduche, i-a ap-
licat o lovitură de... unghie, lasân-
du-l în nesimțire. Criminalul a dis-
părut într'o bălță, ce se afla la câțiva
pași de locul crimei.

Gheboiaia, 91 curent. *Scandal.* —
Individul Ion Ciomag având o veche
ură pe Nae Briceag i-a aplicat a-
cestuia din mijloc câteva... halbe de
bere, dintre care una mortală. Nae
Briceag a căzut într'un lac de... apă
sub masă. Criminalul Ion Ciomag a
dispărut fără... să plătească cărciu-
marului. Domnul comisar Zecse an-
chetează.

Valenii de deal. 29 Mai 1930. —
Duel. — Domnul Zecse Pevarză a pro-
vocat pe d-nul Ramazan Cheșior la
duel. Armele vor fi... chilogramul.
Lupta va avea loc în parcul... Bucur
aleia... Ialomiteanu, iar martori vor fi
domnii: Dănușe Laaldengrădește și
Tăcâinilor Frunze, iar medic d-nul
Târnașes.

CONTE DE FREINVALD DEOSEBIRE

A: — „Ce deosebire e între un doc-
tor și un vânător?”

B: — „Vânătorul, întâi omoară vâ-
natul și pe urmă-l jupoaie; doctorul,
întâi îl jupoaie și pe urmă-l omoară.

EPITAF

Pe mormântul a doi soți

*Amindoi stăm bine aci,
Nu ne vom mai despărți,
Căci divorțul nu există
Sub această piatră tristă.*

„NUHA” — IASJ

SETEA

No. nu se cunoaște

Redacția nu-l nevoș

Anul nu interesează

Administrația, I O C

Organul „Nepiliților la timp“

Sub conducerea lui Tache Țăgănit

CONGRESUL PILANGIILOR

Eri seară a avut loc congresul pilangiilor în sala Uiteonue din Capitală. Congresul a fost deschis de d-l președinte al pilangiilor d-l Stoica Calotescu, care a ținut o pioasă cuvântare întreruptă din când în când de sughituri. După ce s'a isprăvit cuvântarea, domnului președinte i s'a părut că e aplaudat și de aia s'a sculat în picioare și a dat cuvântul domnului secretar. Domnului secretar a ținut o caldă cuvântare de un metru; apoi când a isprăvit i s'a părut și dumnealui că e ovaționat. Au mai ținut cuvântări și domnii censori, vice-președinți și alții.

Congresul s'a închis cu un chef monstru.

Vom reveni cu amănunte.

PILANGIUL

În fața cărciumei în noroi
E Stoica cărnătarul,
Care pilește cât doi,
Să-și uite amarul.

Acuma iarăși s'a pilit,
Și cărciumarul în clipe calme
Din cărciumă l-a gonit
Nu ma'n pumni și palme.

Acuma în noroi el stă
Pentru că-i pilit, oare?
Nu! ci pentru că
Nu se poate ține pe picioare.

TRUCOGRAMĂ

Unul boțiv

Știu că tu poți să bei,
Cât beau 10 inși la un loc,
Însă după aceasta tu,
Pe pământ nu mai ai loc.

ECOURI

Eri seară domnul Stoica Calotescu regele pilangiilor din România a fost găsit beat într'un șanț. Se cercetează.

Tot domnul Calotescu a fost eri în cărciuma domnului Ion Doagă unde în stare de ebrietate a făcut un scandal. Circ. 39 a arestat vîșă pe oare-l băuse Regele pilangiilor.

Cărți și Reviste

A apărut „SETEA stomacală“, revistă de pilangii.

A apărut „JUICA“ mare revistă redactată de Stoica.

Domnul Stoica a scos o foarte frumoasă carte care apără drepturile pilangiilor. Cartea se numește „Dreptatea Juicel față de cea a apelor“.

Secretarul d-lui Scrumbidy

— Comedie modernă —

de Mircea Făgădu

ACTUL I.

D-na Scrumbidy.—Dragă bărbățele, am scris amicei mele Sofii o scrisoare. Vreau să i-o trimet recomandat. Fii bun și du-mi-o la poștă.

D. Scrumbidy.—Bravo, să mă fac acum și comisionar!

Atunci, la ce-mi mai folosește că sunt un avocat cu vază și că câștig parale multe? La ce mai plătesc leafă lui Ionel, tânărul meu secretar? Dă scrisoarea lui Ionel s'o ducă ia poștă.

D-na Scrumbidy.—Bine, leneșule; dar vezi că vreau să te mai rog ceva....

D. Scrumbidy.—Ce?

D-na Scrumbidy.—Acum nu mai îndrăznesc.

D. Scrumbidy.—Spune, dragă, n'am timp de pierdut.

D-na Scrumbidy.—Vreau să te mai rog să treci și pe la croitoreasă și să-i spui să-mi aducă bluza cea nouă.

D. Scrumbidy.—Uf! ce manie ai să mă plictisești și să mă faci să zăbovesc, cu toate nimicurile astea! Trimite pe secretarul meu Ionel cucoană! D'aia doar mi-am luat eu un

secretar, ca să mă scutească de micile griji și mizerii ale vieții! Ti-am spus-o și ți-o repet: eu fac totul prin secretarul meu!

ACTUL II.

D. Scrumbidy.—Ce mai e nou, domnule Ionel pe ziua de azi?

Secretarul.—Mai întâi,...

D. Scrumbidy.—Spune te rog repede și pe scurt că sunt grăbit; trebuie să mă duc la Club să joc partida mea obicinuită de poker.

Secretarul.—Mai întâi ziceam, patroane, trebuie să vă luați lingurița din doctoria aia pentru stomac pe care-o luați în fiecare seară.

D. Scrumbidy.—Ofl amară... Știi ce domnule Ionel? Ia-o dumneata în locul meu!... Altceva ce mai e?

Secretarul.—Avem mâine un proces cam complicat la tribunal, dar sunt 10 mii de lei în joc.

D. Scrumbidy.—N'am timp! Studiază te rog dumneata dosarul în locul meu și explică-mi mâine dimineață în rezumat cum stă afacerea... La revedere, domnule Ionel.

ACTUL III.

D. Scrumbidy.—(întors acasă la 3 dimineața de la Club și surprinzând pe doamna Scrumbidy într'o atitudine

culpabilă în complicitate cu domnul Ionel secretarul).

— Mizerabililor?... Ce faci aici la ora asta, domnule Ionel? Nu ți-am dat să studiezi un dosar?...

Secretarul.—Apoi, patroane tocmai îl studiam când....

D. Scrumbidy.—Și dumneata, cucoană, ce ai de spus întru apărarea dumatăle???

D-na Scrumbidy.—(foarte calmă). Apoi, n'ai spus de atâtea ori, dragă, că tu faci totul prin secretarul tău.

EPIGRAMĂ

lui Rizesou-epigraman

Marioara 'i tare în... burtă
Și te bagă 'n mii de dracl
Ce folos? ai mintea scurtă
De și ești prea lung în... craci!
FANNY

REVISTA „ZUMBAI“

Cupon de premii

No. 4

Decupați și păstrați acest cupon pentru a participa la tragerea marilor premii oferite abonaților și cititorilor

Spre stință

— Pentru a participa la marile premii oferite de revista noastră—premiile anunțate în No. 2—cititorii vor trebui să aibă neapărat toate cupoanele, începând cu No. 1, până la ziua când se va hotărî tragerea. Pentru cupoanele ce le lipsesc, cititorii vor înainta administrației, câte 4 lei de fiecare coupon lipsă, iar administrația le va înainta revista cerută.

— Numărul viitor al revistei, va apare în format mărit.

— Domnii corespondenți, sunt rugați a înainta administrației, de urgență, câte două fotografii, pentru cărțile de corespondent, ce li se vor expedia imediat.

— În numărul viitor, se vor publica numele deslegătorilor la șaradele publicate în No. 2. Prin tragere la sorți se va acorda un câștig constând într'un abonament gratuit pe 6 luni, la revistă.

Correspondența Cititorilor

Caut muză, sau cel puțin o bună editoare a operilor mele... Răspuns revistă pentru Don-Zahary.—*D-șoara A. Gluk*, nu, nu mai umbla după Hoț, nu-i rost. Și apoi, nu vă cam potriviți. Judex-Botoșani. — *S. Wexler-Botoșani*. Nu-ți toc tocure prin Calea Națională. Pe cine cauți... la No. 75? Hai? Diavolui „Ucis” Botoșani.—*Tună! Fulger!* (mai ales pe D-ța Domnișoară Tony Si) Își face apariția la corespondența cititorilor. Combatantul imoralității supranumit „Negreanu” Botoșani. — *Mamelucu*. Vreau să te cunosc; scrie-mi cum să fac. Tache Tăgănită București.—*Tache Tăgănită* salută cu drag pe Fatma, Demetrius Alecu, Romeo, Drăgan, Mamelucu și Mircea Făgădău. Tache Tăgănită. — *Mișă Neiu-Botoșani*. De ce nu răspunzi coane Mișulică? Demetriu. — *Conte Freinwald*. Vrei să mă cunoști? Spune-mi când și unde! „Delfinul Constanței”. — *Cortesa de Durostor* dorește dragostea pierdută. — *Iorgule*, răcește-ți randesurile cu Mândica pe B-dul Ferdinand, că la miezul nopții apar stafiliile. *Săc-Săc*.

Posta Redacției

L'Etotel-Cluj! — A mai rămas una singură, pe care o vom publica în No. 3. Mulțumim. Mai trimiteți?

Contele de Freinwald. Loco.—Fără plagiate!

Gică Făgădău & Eugen de Fleurs. Trimiteți și urmarea s'o publicăm odată. Primim cu plăcere propunerea.

Delfinul Constanței Loco. — Dece nu scrii numai ce-ți trăneste dumitale prin capă Vezi, e foarte oboșitor să copiezi.

Billy-Craiova. — Primiți să fiți corespondentul nostru? Dacă da, trimiteți 2 fotografii pentru cartă.

Greșii Fetelor...!

Una ce-ar vrea să mă iubească
Acuma caut și nu găsesc
Căci nu vă place al meu nume
Fiindcă Zdrâng eu mă numesc!

Greșii fetelor când voi credeți
Căci de mă chiamă pe mine Zdrâng,
Ași fi prea moale nu așa mai poate
Să cânt cu putere cu-al meu drâng!

Greșii, eu's foarte tare în balamale
De nu mă credeți rog încercați
Și veți vede c'a drângului meu dulceață
Cu greu la altul o să mai aflați!

Sunt tare'n drâng și chiar în foate
Nu am chiar zău niți un cusur
Iubesc fierbinte și am talentul
Să dau eu tact frumos din....

Zdrâng!

Semn de recunoaștere

Procurorul către un martor:

— Ai ști să ne spui vreun semn particular de recunoaștere a faptului?

Martorul.—Da, domnule procuror, seamănă cu răposatu tată-su.

<p>REVISTA „ZUMBAI”</p> <hr/> <p>Cupon de corespondență</p> <p>No. 4</p> <p>Prezentul cupon dă dreptul la 10 cuvinte gratuit la corespondența cititorilor. Peste aceste 10 cuvinte, se plătește 50 bani de cuvânt.</p> <p>Nu se admite decât un cupon</p>

Să nu tao

IN CIȘMIGIU

Noaptea tainică se lasă,
Cișmigiul plin cu pomi,
Intr'un tufiș cu iarbă deasă
Se screme (ne) un om.

Și „Buturuga” e închisă
Iar Monte Carlo este tun,
Pân' și sergentul ațipise
Pe bancă lângă un nocturn.

Un câine latră 'n depărtare,
Iar umbre trec încet pe alei,
Luna de sus stă zămbitoare
Privind scena de lângă un tei.

Târziu bolta-i mai liniștită
Mai totul pare un pustiu,
E liniște nimic n'agită,
Misteriosul Cișmigiu.

Ion Trubaduru.

O întâmplare reală

Nae Scăfărlie a sosit cu trenul pe la zece noaptea în București; și cum zăduful fusese mare, un necunoscut voiajor l-a poftit să meargă împreună, să se răcorească la Șosea. După două sau cinci halbe înghițite la bufet, Nae și tovarășul său de ocazie au luat-o în sus pe acele întunecoase. (Fiind lipsă de curent). Necunoscutul se dă după un pom, împins de berea amestecată cu sifon...

Nae Scăfărlie, fără să bage de seamă, își vede de drum, băjbăind pe întineric. La fiecare zece metri, o bancă de la care sosesc stinse oftături și gemete înăbușite. Nae Scăfărlie s'a repezit odată, de două ori, să scape victima de la moarte sigură... Dar când a dat cu ochii de corpurile înlanțuite, strânse ca ale amurezațiilor lanț pe marginea prăpăstiei, gata să se sinucidă, s'a retras rușinat, iuțind pasul în bezna nopții...

Cinci sute metri de călătorie fantastică pe valea suspinelor.... La capăt, Nae se izbește puternic de ceva tare.... furios aprinde un chibrit și începe să rădă cu hohote.

— Acum înțeleg eu de ce ei...

Căci stâlpul de care se izbise, era un tub de fontă, având sus o pancartă, tot de fontă, cu inscripția: *Alecu Călbreților.*

MIRCEA FAGĂDAU